

Balázs Attila

Papszigeti melódiák

*Az lelkös lényt, ki nem hordozná magában önnön
ellentétét, nem érdemes mögteremteni. Miként azt sem,
ki nem képes eljázani mást. Vagy a teremtés játékát
nem értve: csúnyán megharagszik.
(Mondá az Úr enfiának 2008. évében)*

Szereplők:

Emil	Ábrányi Emil
Lojás	Marosvölgyi Lajos
Pismány	Barcsay Jenő
Atyjuk	Soós János
Aporbá	Apor
Jákó	Ignjatovics Jakov
Diák Fülke	Fulco deák
Tihi	Vujicsics Tihamér
Pikasszó	Ilosvai Varga István
Dumi	Dumtsa Jenő
Dr. Gyulus	Katona Gyula
Gitti	Wein Margit
Ronaldinho	Ronaldinho

1.

Őt horgászó férfi szemben a közönséggel, egymáshoz egészen közel, mögöttük erdő sávja. Merev feszültséggel figyel ki-ki a maga úszóját. Akárha a zenekari süllyesztőbe lógna a damil vége. A jelenet kitart, ameddig csak lehet. Végül egyikük megtöri a csendet. (A beszélgetés kezdetben mechanikus, ismétlődő és csaknem értelmetlen, mint a kártyázók beszéde a véletlenül odavetődő kibic számára, csak utána bontakozik ki jobban, érthetőbben.)

EMIL: Szomorú vasárnap.

LOJÁS: Eh, mit lehet itt tenni.

EMIL: Pismánykám?

PISMÁNY: Nincs konstruktív ötletem.

EMIL: Atyánk?

ATYJUK: Isten kezében vagyunk. De kérdezzük meg azt, ki legrégebb óta van itt.

LOJÁS: Istent?

EMIL: Nem, magát az öreg ördögöt.

Csend. Hosszan. Figyelik az úszót.

EMIL: Szomorú vasárnap.

LOJÁS: Mit lehet itt tenni.

EMIL: Pismánykám?

PISMÁNY: Nincs konstruktív ötletem.

EMIL: Atyánk?

ATYJUK: Isten kezében vagyunk. De kérdezzük azt, ki legrégebb óta jár ide.

LAJOS: Istent?

EMIL: Nem, magát a süket öreg ördögöt.

LAJOS: Nem, a süket öreg ördög nem járhat ide, amikor Atyánk velünk van.

ATYA: Pszt!

LOJÁS: Tán pedzi?

Csend. Hosszan. Figyelik az úszót.

EMIL: Szomorú vasárnap. Ma semmi sem pedzi.

Csend.

EMIL: Szomorú vasárnap!

PISMÁNY: Nincs konstruktív ötletem.

LAJOS: Mit lehet itt tenni?

ATYA: Kérdezzük meg Aporbát. Hiszen ő itt a legidősebb Ho-ho-ho.

EMIL: Na, ha azt akarjuk, hogy ő is meghallja, világgá futnak a halak.

Csend. Hosszan figyelik az úszót.

EMIL: Aporbá.

Csend.

EMIL: Aporbá!!

Csend.

EMIL: Azt mesélik, egyszer a füle mellett sült el az ágyú. Aporbá!!!

PISMÁNY: Aporbának még a kukaca is elaludt a horgán.

APORBÁ: Eh, mi van? Má' megin' ugrálnak a szerény szavú költők? Teringettét!
A halak nem futnak sehová, csak elbújnak, mert manapság nem bíznak a gondviselésben. Ma ilyen pogányok a halak.

ATYÁNK: Aporbának tíz miatyánk büntetésből.

APORBÁ: He? Nem hallom. Ólom van a filemben is.

Csend. Hosszan figyelik az úszót.

PISMÁNY: Khm, nem láttátok Ronaldinhót a Bowling Klubban?

LOJÁS: Nem.

PISMÁNY: Pedig ott volt tegnap este. Egészen a homlokába dobta a haját, meg sötét szemüveget húzott, de ő volt az.

EMIL: És akkor még mondja valaki, hogy döglődik itt a turizmus.

LOJÁS: Ha egészen a homlokába fésülte a haját, meg sötét szemüveget húzott, akkor miről ismerted fel? Volt nála labda?

PISMÁNY: Nem, nem volt, azért valahogy fel lehetett ismerni a járásáról, például, amikor ment ki az árnyékszékre.

EMIL: Akarod mondani, valahogy olyan ronaldinhósan ment ki? Pár biciklissel? Meg ide nézett, amoda pisilt? Mint passz közben?

PISMÁNY: Látom, formában vagy te meg, kedves Emilkém. Nem hiányoznak neked a halak, úgyis csak műkedvelő pecás vagy! Tehát nem. Nem mentem ki utána a retyóra, amit mondok, mégis szintiszta igazság. A főpincér is felismerte flambírozás közben.

ATYÁNK: Mi közben?

PISMÁNY: Flamb..., na... Menten oly zavarba jött, hogy lángra lobbant a dekoltéjában a mellszőre, és üvöltve hajította el a palacsintát.

LOJÁS: És Ronaldinho erre mit csinált?

PISMÁNY: Csak vigyorgott.

LOJÁS: Ugyan már, mindég vigyorog az a srác!

ATYÁNK: Pismányunknak büntetésből tíz miatyánk lefekvés előtt.

PISMÁNY: Miért, Atyánk?

ATYÁNK: Lódításért, fiam.

PISMÁNY: Már miért lódítanék, Atyánk?

ATYÁNK: Hogy miért, nem tudom, de a Bowling Club még tavaly bezárt.

LOJÁS: Csak szeretné, Atyánk.

PISMÁNY: Beee-zárt? Ha tényleg bezárt, akkor hol jártam én?

ATYÁNK: A jó ég tudja, fiam.

EMIL: Hm, vannak nyarak, amikor valami egészen furcsa dolog történik az idővel... Elromlik, vagy mit csinál?

Csend. Figyelik az úszót, amikor a távolból gyönyörű női hang érkezik feléjük a víz színén. Nehezen lehetne megmondani, az iskolázott hangú hölgy épp mit énekel, inkább olyan hangpróba, gyakorlás. Hol elnyújtott, hol trillázó, de nagyon szép. (Hát nem?)

EMIL: Eh, szomorú vasárnap.

LOJÁS: Szomorú vasárnap? Hallottam már valahol, de ez nem az.

PISMÁNY: Baromi jó hangja van a nejednek, barátocskám. Még zárt zsalugáterek mögül is, hát még amikor kitarja.

EMIL: Valami Árgirus-operát emlegetett. Nem tudom. Tán ezt gyakorolja. Nem tudnám hirtelen megmondani.

ATYÁNK: Még én is szerelmes vagyok belé.

PISMÁNY: Nana, atyánk, tíz miatyánk!

LOJÁS: Kár, hogy mindezt Aporbá nem hallja.

EMIL: Hogy Aporbá mit hall, azt is csak a jóisten tudja, Lojáskám.

ATYÁNK: Meg maga Aporbá.

EMIL: Persze, meg maga Aporbá. Ezer éve itt kornyadozik ez az öreg a parton, mintha még ruhát se cserélne. Mintha gyökeret eresztett volna, és alig tudunk róla valamit. Írni-olvasni? Dunsztja sincs. Közben van egy olyan érzésem, hogy ősi szellemének kivételes képességeivel Aporbá bárhová eljuthat.

ATYÁNK: Ha így van, isteni adottság ez is. De legyünk türelmesek, és gondolkjunk Máté evangéliumára. Benne pedig arra, hogy nincsen olyan titok, amely ki ne tudódnék.

EMIL: Ámen, atyám.

Ének.

EMIL: Aporbából lettünk, Aporbává leszünk.

ATYÁNK: Hess!

A női operahang egészen karakteressé válik, zeng, végül elhalkul.

PISMÁNY: Kizsel Tündének meg új kutyája van.

LOJÁS: Mért, mi történt a régivel?

PISMÁNY: Eltaposták.

LOJÁS: Azt a kis édest? Azt a kis cukimanót, azokkal az apró lábaival meg a nagy vörös farkával? Honnan tudod?

PISMÁNY: Olvastam az újságban. Ott, ahol azt is, hogy Norbi meg már kacsaszíros kenyérral és borral is fogyni tud. Dolgozni akartam épp, hát nekiláttam leteregetni a padlót, mikor látom...

LOJÁS: Fenébe, hogy csinálja? Hogy nekem ez nem jön be?

PISMÁNY: Rossz helyre dugdosod.

LOJÁS: Mi?! Nem értem.

ATYÁNK: Csitt-csitt, gyermekeim.

EMIL: Az nem is a Kizsel Tünde kutyája volt.

Csend.

EMIL: Viszont tiszavirág.

LOJÁS: Most meg mit tiszavirág?!

EMIL: Csak azt mondom, hogy ezek kérészéletű figurák. Szappanbuborékok, értem? Puty-puty és kész! Tünde-Norbi, pinci-panci. Az örökkévalóság szempontjából egy fokkal jobb volt az a sztori, Pismánykám, a Ronaldinho gyerekekkel, bár egyre pocsékabbakat tud játszani az a kölök is. Mindegy, vele, a palacsintával meg a lángra lobbant mellszőrrel. Ezt meg kell jegyeznem. Szinte a szagát is érzem. Nem rossz verbális teljesítmény egy festőtől.

ATYÁNK: Távol az is az örökkévalóságtól.

EMIL: Távol. De mit akarok mondani? Ha például Kizsel Tündét behelyettesítjük Mária Teréziával, biztosan nagyobb az esélyünk arra, hogy netán még holnap is emlékezzenek ránk.

LOJÁS: Bölcs ám!

PISMÁNY: Nana.

Öblös hang szól be a színre, majd kiszórtatva megérkezik a gazdája is. Úgy mond: tekig csizmában.

JÁKÓ: Szép jó napot, nagy falatot! Dobárdán, dobárdán. Hogy megy a hal, kedves barátaim? Nem nagyon? Elmaradt a szakszerű beetetés? Majd a bizánciak segítenek.

Aporbá felkapja fejét, de nem szól semmit. Jákó szereli fel a saját botját, a többiek ismerősként üdvözlik, helyet szorítanak. Helló, helló! Jákó leül közéjük, gyakorlottan behajítja a saját cuccát, közben mondja a magáét (nem túlzott, de némi szerbes akcentussal).

JÁKÓ: Mária Terézia? Arsenije Csarnojevics pajtás, vagy ugye: Csarnojevics Arzén pátriárkánk, isten nyugosztalja, semmi köze a patkányméreghez, jel'dá? Amikor kifogta a maga megszenvedett népét a török igából, aztán elvezette őket ide, egyenest a Kánaánba, ugye, akkor itt többször is találkozott Mária Teréziával, annak két terhessége között.

EMIL: Lárifári!

JÁKÓ: Azt mondják, igaz.

EMIL: Lárifári!

JÁKÓ: Lári-e vagy fári, tény, hogy Mária Terézia egy időben a visegrádi várban lakott. Egyszer egy séta közben találkozott Arzénnel, aki a derekára csavarva hordta a szakállát, vagy ha valamit nem akart hallani, akkor a füle körül, és jóvágású férfi volt. Nagyon megtetszett neki a pátriárka, így később, amikor csak tehetett, úgy intézte dolgát, hogy elkerüljön Szentendrére. Időnként titokban is meglátogatta Arzént, annyira szerelmes lett belé. De a kocsiját mindig farral állította be, mintha már épp indulóban volna. Na, azért a nép se hülye, gyorsan híre kelt ennek, úgyhogy véget kellett vetni az enyelgéseknek. Mária Terézia nem jött többé, de azt is mondják, huszonnyolc gyermeke közül az egyik, amelyik szakállal született, az Csarnojevics gyerek.

EMIL: Lárifári, Jákókám! Mária Terézia hű volt férjéhez, és sok gyereke volt, de nem huszonnyolc.

LOJÁS: Hogy hű-e? Ki tudná! Ellenben, ha jobban utánaszámolunk, amikor állítólag Visegrádon lakott a császárné, a vár akkor már romokban állt.

JÁKÓ: Nem tudom, szivikém.

EMIL: És hol volt ez a kis meghitt kéjlek?

JÁKÓ: A Szamárhegy oldalában, amerre tegnap Ronaldinhót látták settenkedni, nagy sötét lepkeszeműveggel.

EMIL: Ronaldinhót? Aha. Értem.

Csend.

PISMÁNY: Senki se mondta neki, hogy a Bowling mögött a kupleráj?

Csend.

LOJÁS: Hm, azt hiszem, Csarnojevics Arzén már rég a sírban feküdt, amikor Mária Terézia trónra került.

JÁKÓ: Nem tudom. Nem számít.

LOJÁS: Nem számít?

EMIL: Értem. Tényleg nem számít.

Csend. Mindenki a vizet nézi, amikor a mögöttük lévő erdőből furulyaszó hallatszik. Emil láthatóan ideges lesz.

EMIL: Francba!

JÁKÓ: Aaaa, ez csak a Tihi lehet, a mi kis kanos pomázi Faununk. Kecerészi az erdő tündéreit? Mindenesetre nagyon szépen szól a pikulája. Avakum Avakumovicsénak a mintájára faragta.

PISMÁNY: Kicsvicsének?

LOJÁS: Avakum Avakumovics szerb költő és zenész, aki már tizenkét éves korában feltűnt művészi fuvolajátékával. Nemcsak művész volt, szerzője a Tündértánc a Szamárhely tetején című emlékezetes zeneműnek, hanem feltalálója is egy billentyűkkel ellátott fúvós hangszernek, a róla elnevezett avacumicának. A találmány lényege az, hogy ezen az eszközön keresztül mind a vidámság, mind a bánat szélesebb regiszteren és nagyobb volumenben fújható ki az addig szokásosnál. Akár fél tüdővel is, ami nagymértékben megkönnyíti gazdájának dolgát. Most világos?

PISMÁNY: Aha, ebből is látszik, hogy nem vagyok valami tősgyökeres szentendrei.

LOJÁS: Ja, Avakum Avakumovics ezernyolcszáztizenegyben lehelte ki lelkét: hirtelen megszédülve, majd hanyatt vágódva épp a Szamárhelyre vezető grádicson lefelé.

PISMÁNY: Honnét tudod?

LOJÁS: Emlékszem, valahol olvastam.

EMIL: Miközben felette egyetlen felhő nélkül, végtelen tengerként kélett az égbolt, és még a sót is érezni lehetett a levegőben. Lehet, épp ez zavarta meg.

PISMÁNY: Káprázatos! Hogy az ember ne ragadjon ecsetet momentán. Olyan szép balkáni dolog ez. Szentendrei mediterrán. Forró napsütés. Juj, mindjárt elmegegyek festeni!

ATYÁNK: Maradj még, ki se dumáltuk rendesen Ronaldinho csodálatos szamárhelyi jelenését.

EMIL: Meg még a bowlingosat se teljesen.

Harangszó a távolból.

ATYÁNK: Fene egye meg! Oh, mit mondok... (szájon csapja magát) Nem másnak, nekem kell mennem.

Gyorsan szétszedi a botját, elpakol. A többiek nevetnek. Csúfondáros ének az erdőből.

TIHI (*láthatatlanul*): Elment a pap ürgészni, ürgészni; elfelejtett misézni. Misézni... he, he, he! (*Furulyál hozzá*)

ATYÁNK: Eh, Tihi! A garabonciás. Hanem, lássuk, ki jön velem templomba Jézushoz és az asszonyokhoz?

Síri csend, mindenki a maga botját figyeli mereven, csak Jákó nem.

JÁKÓ: Istentelen bagázs, de hisz tudja, atyám. Nem kell ezen csodálkozni.

ATYÁNK: Mindannyian a pokol tüzében forró olajon fognak sercegni. Az idő végtelenségéig.

Atyánk legyint, el.

JÁKÓ: Szegény, mindég megpróbálja. Dehát dum spiro spero.

LOJÁS: Aprópó, Dumi nem jön ma ki?

JÁKÓ: Valami olyasmit mondott, hogy beszédet kell írnia.

PISMÁNY: Mi, meghalt tán valaki?

JÁKÓ: Nem tudok róla. Mit akarok mondani, lehet, hogy a mi Tihinket akarja búcsúztatni damaszkuszi útja előtt.

PISMÁNY: Micsoda abszurd ötlet! Szíriában keresni a Rákóczi-induló gyökereit. Csak Tihamérnek juthat ilyen eszébe.

LOJÁS: Vagy nem.

PISMÁNY: Mi nem?

LOJÁS: Lehet, egyáltalán nem abszurd.

EMIL: Relatív dolog. Menjen csak, isten hírével! Ha az néki boldogság.

LOJÁS: Tudjuk, mennyire imádod, de azért, szépen kérünk mindannyian, fékezd magad kicsit. A társaság kedvéért.

EMIL: Jó, a társaság kedvéért. A mi bánatos kis vér-test-vér-sé-gün-kért, egyetlen Lojaskám.

PISMÁNY: Szépen kimondtad. Mintha gyakoroltad volna.

Csend.

JÁKÓ: Meséltem már, hogy volt az, amikor találkoztam Petőfivel?

PISMÁNY: Uh.

LOJÁS: Milliószor.

JÁKÓ (*elereszti a füle mellett*): Éppen a Preobrazsenszka templom udvarán álltam, amikor...

EMIL: Nem inkább az volt, hogy a Komlókertben ültél?

Biciklicsengő hangja, majd kiszáratva nagyon helyes kisserác karikázik be a férfiak mögé, leszáll. Alig tartja a súlyosan megpakolt bringát. Ő Diák Fülke, a sörfutár, sportos szerelésben. A sör mellett egy zacskóban labdaszerű valami.

EMIL: Na, ezt megrendezni se lehetett volna jobban.

JÁKÓ: Talpra magyar, tikkadt torok! Egyetlen, drága Fülikém! Korty nélkül mindjárt meghalok.

EMIL: Kicsit erőltetett, kicsit távoli rímelés, de elmegy így, szerbektől.

Jákó nem haragszik meg. Mindannyian felpattannak, leszámítva Lojást, aki valamiért nem iszik. Inkább cukorkát hajít a szájába. Vagy rágót. Körülállják Fülikét. Jákó hatalmasat cuppant a homlokára, Fülike majd' fenékre ül tőle. Sört bontanak, rágyújtanak, vidámkodnak. Meg-megpaskolják Fülike hátát, aki nagyon elégedett, miközben valahogy megpróbálja fának támasztani a kerékpárt.

JÁKÓ: Igyunk a mi kis Deák Fülikénk egészségére, meg arra, hogy örökké tartson neki a vakáció itt, a szentendrei nagyinál! (Fülikéhez) Nem hoztál magadnak málnaszörpöt?

FÜLIKE: Nem vagyok szomjas.

Kérdezgetnek tőle ezt-azt, a kamasz meg élvezi, hogy legalább ilyen rövid ideig a központban van.

PISMÁNY: Nincs meleged ebben a cucuban? Nem sülsz meg?

FÜLIKE (*vonakodik*): Ah, semmi... Majd később leveszem, amikor még melegebb lesz.

EMIL: Nem találkoztál Tihamér bátyóval?

FÜLIKE: Láttam, ahogy átugrott előttem a csapáson. Intett, de nem jött oda, pedig mutattam neki a sört. Mintha azt mondta volna, hogy majd később.

JÁKÓ: Fürge Faununk délelőttje.

LOJÁS (*ültéből*): Délutánja.

JÁKÓ: Oké, tudom, tudom, te hatokos. Most mégis délelőtt van.

FÜLIKE (*hangjában hirtelen szomorúság csendül fel*): Igaz, hogy Tihamér bátyám nemsokára elutazik messzire?

JÁKÓ: Igaz, de majd még vígabban jön vissza, ha megtalálta, amit keresett.

PISMÁNY: Tán hiányozni fog a bolondja?

FÜLIKE (*zavarban*): Én csak...

LOJÁS: Ugyan, hagyjátok már a gyereket! Jót tett veletek, most mit piszkáljátok? Szereti Tihit. Tihi néha tanítja furulyálni, meg beszél hozzá. Olyan kis árvácska ez a kölyök néha, úgy látom. (Fülikéhez) Már bocs, Fülikém.

Fülike hallgat.

EMIL: Pecázni nem is taníthatja, mert azt meg ő nem tud.

JÁKÓ: Amúgy az epéd rendben van, Emilkém?

EMIL: Köszönöm. Majd ha nem érzem rendben, jelentkezem drága jó Gyuszikánknál.

Hirtelen megszólal a Jákó botjának végére szerelt apró csengettyű. Gazdája odaugrik, bevág, de semmi.

JÁKÓ: Pizdu máter, mi van itt?! Csak leszopogatják? Ilyen álmos nap. Lenne legalább egy rendes kapás!

A kukac eltűnt a horgáról. Míg újért matat, húzza rá a horogra, a többiek éledt remény-nyel visszaiúlnak a helyükre. Fülíke Aporbá mellé ül. Ismét a vizet bámulják a férfiak, de nem bírják ki sokáig csendben.

PISMÁNY: Mivel utazik a Tihi?

JÁKÓ: Teveháton, gondolnád. Repülővel, természetesen.

PISMÁNY: Hát, azt nem nagyon csípem.

LOJÁS: Pedig biztonságosabb, mint bármi más.

EMIL: Ám ha mégis zuhan, az nagy pillanat. Jelentős kórusmű marad a fekete dobozban.

PISMÁNY: Ördög kórusműve.

Csend.

APORBÁ (*Fülíkéhez, szinte sűgva*): Túl nagy itt a rajcsúr. Ennyi pofázástul nem is lesz itt semmi. Arra már mérget vehetünk. Az imént egy teknőc járt erre, az rágsálya le a kekacot. A halak már valahová az Óperenciásig szöktek. Még szerencse, hogy létezik peac meg mélyhútó.

Fülíke nem válaszol. Egy talált botocskával valamiféle ábrákat karcogat tárt lábai közé. Aporbá szavaira csak fintorít egyet. Kisvártatva ismét megszólal a női szoprán. Most már határozott dallamot énekel, a hang szétterül a tájon, megbizsergeti mindenki szívét. Egyszer csak ugyanott megszólal a furulya is, követi, lágyan körülözvi a nő hangját, határozott duóvá alakulnak. Az árgyélus kismadarának vezérmotívuma körül.

EMIL: Na, nekem ebből ennyi elég! Nem lesz itt ma semmi.

Gyorsan összepakol, helló, helló, sebesen el.

LOJÁS: Ezt a féltékenységet!

JÁKÓ: Lennél te is, ha egy ilyen messze földön híres csalogányt tartanál a kalitkádban.

LOJÁS: Hát igen.

Úszófigyelés, zeneélvezés. Utóbbinak hirtelen vége szakad.

JÁKÓ: Na, ennyi volt mára.

Csend.

PISMÁNY (*Fülíkéhez*): Nem láttalak még itt úszni.

LOJÁS: Egyáltalában, láttál valakit is mostanában itt úszni?

PISMÁNY: Az is igaz, pedig mekkorákat fürödtünk valamikor, hajjaj!
JÁKÓ: Bezzeg, rég volt, hogy én is átúsztam a Szentendrei-szigetre. Jó kis sport, feledésbe merült.

LOJÁS: Azt én is nagyon szerettem. Emlékszem, minden nyáron megfulladt valaki...

FÜLIKE: Nem tudok úszni.

PISMÁNY: Mi?

FÜLIKE: Nem tudok úszni.

PISMÁNY: Létezik ma még ilyen? Nem tanítják a suliban?

FÜLIKE: Nekem nem jött össze, ennyi. Antitálfentum vagyok.

Maga mögé hajtja a botocskát, majdnem eltalálja vele a színre lépő Tihamért.

TIHI (*nevetve*): A francba, még megvakítja az embert a beste kölyke!

FÜLIKE (*rémülten*): Jaj, bocsánat! Nem láttam...

APORBÁ: Ejnye, merd nem néztél, pedig már tudhatnád hosszú idő óta...

TIHI (*Fülikéhez*): Nincs semmi baj, pupák. Na, mennyi száztizenegyszer százhuszonöt?

FÜLIKE: Tizenháromezer-nyolcszázhetvenöt.

Tihamér előkotorja a zsebéből a mobilját, leellenőrzi, majd csettint.

TIHI: És mikor született I. Géza Álmos nevű fia?

LOJÁS: Hát, ezer után...

TIHI: Csitt!

FÜLIKE: Ezerhetvenötben.

TIHI: Zseni ez a srác, nem megmondtam? Egyébként: hellósztok!

A többiek is: helló, helló.

TIHI (*Fülikéhez*): És hogy kerül a szamár az akváriumba?

FÜLIKE: Azt nem tudom.

TIHI: Úgy, hogy csacsihalat tesznek bele.

Hahotázik.

JÁKÓ: Fúúúúúú, ilyen olcsó poénna! etetni ezt az arany kölköt, hol szedted?

TIHI: Mindegy. Nem megy a dolog?

PISMÁNY: Hát, ha megy is, másfelé megy.

TIHI: Ha nem, nem. Nem kell erőltetni. De megpróbálhatom idecsalogatni őket.

Leül a vízpartra, előveszi furulyáját és nagy beleéléssel játszik a víznek. Játssza azt a dallamot, amelyet a női hanggal alkotott kettős jelenetében hallottunk. Játsszik hosszan, amikor hirtelen nagyot dőndül az ég, szél kerekedik, s kezd besötétedni. Tíhi az égre pislant kópésán, majd megint nevet egy nagyot.

TIHI: Na, erre vagyok jó, ha másra nem.

Folytatja. Jákó káromkodik (picskumáterezik), pakolni kezd.

JÁKÓ: Én nem várom meg, hogy a nyakamba zúduljon. Isten veletek! Jól kicsesztél velünk, Tihikém.

A többiek is beszedik gyorsan a felszerelést, összecuccolnak, s még köszönni se jut nagyon idejük, úgy futnak el. Csak Aporbá nem izgatja magát. Meg Tihamér, aki zavar-talanul muzsikál a folyónak. Fülíke egy ideig tétovázik, majd ösztönösen odahúzódik Tihamérhoz. Atszellemülten hallgatja a furcsa koncertet. Végül a vállára hajtja a fejét. Arcán angyali boldogság tükröződik. Tihamér nem vesz róla tudomást, csak fújja a levegőt szélnek ellenében.

Aporbá felhajtja gallérját, aztán hirtelen a botjához kap. Kisebb fajta halat ránt ki a vízből, leakasztja a horogról, vizsgálgatja, amikor hirtelen elváltozik az arca. A többiek felé néz, mondana valamit, de azok annyira beleélték magukat a muzsikába, hogy nem figyelnek rá. Aporbá csendben visszaengedi a halat a vízbe.

Közben majdnem teljesen besötétedik, ijesztő dörgéssel villámok szántják az eget. Elered az eső. Utóbb vadul csapkod.

2.

Búcsúvacsora férficsapattal a Papszigeten. Hosszú terüljastalkám egy lámpa alatt, kicsit arrébb halászlé óriási kondérban, füstölög alatta a tüzezske. Szűnyogriasztó lóg be fentről a képbe. Ugyancsak így oldalt, félig háttal a közönségnek, arccal az asztalnál ülő társaságnak Pikasszó festeget. Saját portréja alakulgat a vásznon, egy kis különfénynél, míg a többiek különféle pózokba dermedve ülnek az asztal mögött, en face a közönségnek. Balról jobbra: Lojás, Pismány, Jákó, Dumi, dr. Gyulus, Emil és a legszélén Fülíke. Mögöttük a sötétségbe vesző papszigeti táj bungalókkal, sátrakkal stb. Amikor megjelenik Tíhi, mindenki megmozdul, feléje néz, emeli poharát, s mintegy vezényszóra a Rákóczi-indulót énekl. Tihamér meglepődik, de rögtön elneveti magát, csatlakozik ő is, közben vezényel a Pikasszótól elvett, egy ronggyal sebtében megtörölt ecsettel. Amikor vége, Tíhi visszaadja a pemzlit, az asztalhoz ül. Pont a közepére, ahol helyet szorítanak neki. Pikasszó még egy kicsit alakítgat a művön, majd Fülíke mellé telepszik, akinek tréfásan barackot nyom a fejére. A srác ezt nem nagyon szíveli. Ekkor Dumi gyorsan beleeszik még egy kicsit az előtte lévő tányérba, méltóságteljes lassúsággal szólásra emelkedik, miközben dr. Gyulus megkocogtatja egy villával a poharát. Csend. (Az elektromos rovarölő fel-fel-szikrázik.)

DUMI: Kedves barátaim, rövid leszek, mint az élet. Azért jöttünk itt ma össze, hogy búcsút vegyünk Tíhi barátunktól damaszkuszi útja előtt. Tihitől, akit hív a muzsikáló messzeség. Hívja Czinka Panna és a többiek útja. Hívja maga az út, hogy filozofikusabb legyen. Tihamérről tudjuk, hogy bár Pomázon született, mégis annyira szentendrei, hogy szentendreibb nem is lehet. Úgy látszik, őt szentendrei-

nek szánta a sors. Ha nem is mindjárt születéskor, de később biztosan. Legkésőbb a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskolán, ahol tudjuk, kitűnővel végzett. Ő az, akiről maga a nagy Kodály mondta, hogy nincs már tőle, Kodálytól mit tanulnia. Mind az állami népi együttes, mind a Jégszínház vezetőjeként Tihamér barátunk felejthetetlen alkotott, miközben egyre szorosabbra fűzték a párkák Szentendréhez kötődő szálait. (Az arcára csap, megszemléli a szétlapított szúnyogot, majd folytatja, miközben a többiek is csapkodnak, vakaróznak.) Tihamérünk szálait, akiről köztudott, hogy nyelvek közül tízet, hangszerek közül viszont az összeset ismeri. Nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy Tihi a Szentendrei Teátrum alkotógárdájának kezdetektől fogva lelkes tagja. Eddig itt volt közöttünk minden augusztus tizenkilencedikén a Preobrazsenszka udvarán tartott szerb búcsún. Ő, aki a Tenkes kapitány zenéjét írta, most hosszú útra készül. (Nyakára csap) Picsába! Szóval ő, aki a Sziget a szárazföldön című nagy sikerű film zenéjét is szerelte, holnap elindul a damaszki úton, hogy annak végén megpillantsa a Rákóczi-induló ott ringó bölcsőjét. Megérintse a benne az életre hívott, mintegy életbe vetett, ríva ringó...

Emil felkapja a fejét.

...lehet, épp roma kiseded homlokát, amihez én polgármesteri áldásom adom, ő meg annál boldogabban tér vissza majd! (Pillanatra megáll, elgondolkodik a mondaton, de úgy dönt, mehet tovább.) Addig is zárjuk szívünkbe vidám, kópés figuráját, amely be-betoppant a könyvesboltokba, be a könyvtárakba, ugrott fel az asztalokra fiatalabb duhaj pillanataiban, és oly gyakran kapdosta elő a mindig nála lévő furulyáját, hogy annak vígan szelelő lyukain keresztül azon az egyetlen nyelven szóljon derék világegyetemünkhöz, amelyet mindenki ért: a muzsikaszó nyelvén. Kedves barátaim, arra kérlek benneteket, hogy hozzám hasonlóan, akiről még életében utcát neveztek el, és akinek mindjárt tova kell nyargalnia bokros teendői után, szerény kis ajándék, valami szerény kis útravaló, valami személyes emléktárgyacska, akár egy krumpliból faragott lovacska átnyújtásával búcsúzzatok el Tihamér testvérünktől. Egyszer véget ér a lázas ifjúság... mit akarok mondani? Én most átadom ennek a kis alkalmi beszédemnek díszes, kalligrafikus változatát, s arra kérem Tihit, szóljon ő is pár szót hozzánk! És amíg hallgatjuk őt, fohászunk Istenhez, hogy azt hozza vissza nekünk, akit a világmindenséghez képest rövidke időre ugyan, de eleresztünk!

Valahol kint megszólal egy fanfár. Tihi elveszi a díszes pántlikával átkötött hengerfélét, miközben a többiek tapsolnak. Van, aki közöttük ujjbegyével morzsint el egy-egy könnycseppet, hiszen a jelenet olyan megható. Gyulus doki ismét megkocogtatja a poharat. Tihi mély lélegzetet vesz, szóra nyitja száját, aztán megint elneveti magát.

TIHI: Kedves barátaim, csak ennyit tudok mondani: köszönöm. Egy nagy köszönöm! Ennyi jöhet ki most belőlem a nagy meghatódottságtól. Nagy utazásom előtt.

Taps, egy-két kisebb fütty. Gyulus doki kocogtat, majd feláll, csendre int mindenkit.

DR. GYULUS: Akkor következzenek most csakugyan az ajándékozás, de előtte felhívom szíves figyelmeteket, hogy az est során lesz egy meglepetés. Nem árulom el, hogy mi. Essetek majd hanyatt! Gúvadjon ki a szemetek és fulladjatok meg! Atyánk vállalkozott rá, hogy segít a dologban. Kérem, erről egyelőre ennyit.

Libériás figura jelenik meg a színen, becipeli Dumi élethű és életnagyságú bábfiguráját, odaülteti az asztalhoz Dumi helyére, majd el.

DUMI: Lélekben veletek!

A polgármester sofőrjének nyomában szintén el, s miközben a színpalak mögött felbőg egy gépkocsi motorja, majd távolodik, a többiek mintegy rávetik magukat Tihire. Kezét rázzák, hátát paskolják. Ott tipródnak körülötte, azért nem nagyon látjuk, ki mit ad át. A most feltűnően hallgató, gondterhelt Emil közepes nagyságú doboztól szabadul meg a következő gépiesen ledarált szöveg kíséretében.

EMIL: Nesze. Jó utat! Amíg lesz könnyem-vérem, míg lelkeket tudom, mindig a jót remélem, s a rosszat siratom.

TIHI: Köszönöm neked.

JÁKÓ: Hogy legyen mit olvasnod a felhők között. Íme, az Örökös vőlegény egy spéci neked dedikált példánya. Emlékezz vőlegénységedre!

TIHI: Hvála, bráte mili!

Utolsóként Pikasszó átnyújtja a helyszínen festett képet.

PIKASSZÓ: Hogy mindég emlékezz rám! Szemem tükrében mindannyiunkra. Ne félj, gyorsan száradó, vízlepergető festék, egyenest Angliából.

TIHI: Pompás, köszönöm. Feleségem, Rózsa, az édes, biztos nagyon örül majd neki. De én is.

Miközben az asztalvégi székre pakolja az ajándékokat, tekintete találkozik az ott gubbasztó, ajkát rágó Fülিকে kétségbeesett, lángoló pillantásával. Rákacsint, de nem szól semmit. Fülিকে majdnem elbőgi magát. A társaság közben a bográcshoz folyamodik, ahol Lojás mindenkinek merít, Pismány pedig kenyeret oszt. Közben szónoklatba kezd, beszéde alatt a férfiak visszarendeződnek az asztalhoz, esznek.

PISMÁNY: Volt egyszer egy buli, még rég. Nagyon zöldfülűek voltunk. (Fülikére néz) Gyerekeknek ágyban a helyük!

PIKASSZÓ: Ne légy alattomos.

PISMÁNY: Hogy értsem?

PIKASSZÓ: Ahogy akarod, csak ne légy alattomos.

PISMÁNY: Ugyan, ne légy már ilyen humortalan! Szóval, volt egy nagy buli holmi privát kégliben.

PIKASSZÓ: Jól emlékszem...

JÁKÓ: Ugyan már, pofa be, hadd mesélje!

PIKASSZÓ: ...tényleg nem gyerekeknek való.

PISMÁNY: Dejszen nem azt mondom?

JÁKÓ: Grom u koprive, ahogy a szerb mondaná. Néha megáll tőletek az eszem. Imádom, amikor a piktorok a létrával szaladgálnak, aztán összeakad a bajszuk. Nagy olyankor a csörömpölés.

Fülike feláll, kiszalad.

LOJÁS: Hát, ez most nem a legjobban esett ki.

DR. GYULUS: Nem olyan gyerek már ez a gyerek, vétek ezt így ennyire megalázni. De nem fut messzire. Biztosan megbocsát.

LOJÁS: Reméljük.

TIHI: Remélem én is. Nagyon nem szeretném, hogy haragudjon.

DR. GYULUS: Visszajön, olyan. Ha nem ma, hát holnap. Olyan kis bumeráng. Hú kis apródfajzat. Valami nagy titkot cipel a lelkében, csak tudnám, mit.

TIHI: No...

LOJÁS: Atyánk itt biztosan megint Máté evangéliumát emlegetné.

PISMÁNY: Oké, mondhatom tovább?

PIKASSZÓ: Felólem.

DR. GYULUS: Ja, anekdotázzunk inkább!

EMIL (*nagy nehezen megszólal*): Végre egy kis konszenzus. Egy kis testvériség-egység. Mi tizenegyünk között, vagy hányunk közt épp?

PISMÁNY: Szóval, hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy oltári buli, amelyben mégse Pikasszó volt a legrészegebb, bár a cipőhúzóval akart telefonálni. Na, ha kerékbe törnének, akkor sem tudnám megmondani, hogyan kezdődött. Azt meg végképp nem, hogyan végződött.

TIHI: Sejttem már, te ördögfattyú!

PISMÁNY: Szóval, akkoriban mi, a szellem krajcáros ifjú munkásai a legendás Muskátli presszóba jártunk. Pesten. Jobb, mint a Bowling itt, akár Ronaldinhóval felerősítve. Eléggé érzékeny lett a hely azóta. Még a szemmel való simogatást is túlszámlázzák. Történetem idején volt ott minden, a hírnév felé botladozó művésztől a kiszuperált bokszbajnokig. Egy volt mindannyiunkban közös: állatira utáltuk a rendszert. Mi voltunk az ántivilág undergroundja. Az égvilágon mindenről vitatkoztunk, nem tudtuk abbahagyni. Egyszerre csak elterjedt, hogy szilveszter lesz. Egy csajnak a társaság messzi széléről, az úgymond taccsvonalról, elutaztak a szülei valahová, ő meg mindenkit meghívott hozzá. Szegény, amikor látta, mennyire elszabadultunk, bebújt az asztal alá, és nem akart előjönni, hiába kopogtunk neki. De ha beadtál neki egy pohár bort, azt elvette. Na, ebben a helyzetben szólalt meg a csupasz zene, miközben Sztálin képét felgyújtottuk a lavórban.

TIHI: Te gonosz.

PISMÁNY: Miért? Mert akkor láttalak életemben először és egyetlenszer meztelenül zongorázni?

TIHI (*mosolyogva*): Te aljas.

PISMÁNY: Azt hiszem, Bach-korálokat adtál elő. Mondom, rég volt.

TIHI: Aljas gazfickó.

LOJÁS (*teli szájjal*): Én elhiszem. Forradalmi idők voltak.

PIKASSZÓ: Tényleg, olyan idők voltak. A részeg csaj meg aztán előjött és belepisilt a lavórhoz. Csak úgy sistergett.

PISMÁNY: Erre viszont nem emlékszem. Lehet, csak a te ábrándod.

PIKASSZÓ: Nem kimondottan. Pontosan emlékszem. Olyan furcsája volt neki. Túl szabályos, mint egy modellnek. Meg olyan rőt. A meztelen Tihiről is készült ott egy kompromittáló fotó, amelyet...

Aporbá zaklatottan be.

TIHI: Aporbá, mi szél hozta?

APORBÁ: Mit tettetek a Deák Fülikével?!

PISMÁNY: Mit tettünk volna vele?

TIHI: Mi történt?

APORBÁ: Csak zokog, s tőlem is elszaladt. Olyan rivadt lett ez a gyerekek. Elfutott az éccakába, mint valami vad őzike. Mintha részeg pedofiliek vették vón üldözőbe.

DR. GYULUS: Visszajön, ne aggódjon, Aporbá. Olyan, mint a bumeráng, mondtam.

APORBÁ: Mics' da?

TIHI: Hajítani való bunkók voltunk, Gyuluskám, valószínűleg. Most már hiába. Mi a fenét tegyünk?

LOJÁS: Nem látunk éjjel az erdőben, hogyan és hányan menjünk utána? Nincs valakinek zseblámpája? Elektromos halkeresője? Embert is foghatunk éjszaka véle.

EMIL: Főleg szirént, ugye.

Aporbá legyint.

APORBÁ: Ah, lehet, tényleg nincs értölme.

EMIL (*mintegy kiszólva*): Értölme? Nincs itt valami gikszer az ö-vel? Gyanús dolog.

JÁKÓ: Helyezze magát kényelembe, Aporbá!!! Üljön ide közénk. Majd minden szépen megoldódik. Lehet, kicsit tovább tart, mint egy történelmi regényben. De valahogy megoldódik. Fülke nem fog szarvassá változni. Már megtehette volna, ha akarja.

LOJÁS: Bartókunk meg rég halott.

EMIL (*az ügyeletes epe*): Csüccsenjen le, Aporbá, és mesélje el ezeknek a pravoszlávoknak Bizánc híros ostromát!

APORBÁ (*megütközve, de nem Emil miatt*): Má mié változna gímszarvassá szegény?!

TIHI: Jó, jó, megiszik valamit, Aporbá? Jó kis pomázi szilvát?

APORBÁ: Nem bírom én mán azt. Túlbizsergeti a pankreászám.

TIHI: Akkor egy kis sört.

APORBÁ: Az meg pláne nem köll. Még diabeticz lesz belőle. Vagy valami, amire rámögy a kis katonai nyugdíjam.

TIHI: A sörtől? Hm. Egy kis halászlé?

APORBÁ: Nem szeretöm a halat. A patyrikás létől meg különben is kilikad a gyomrom. A száлка meg kiszúrja a dobhártyát.

TIHI: Akkor mit kér, Aporbá?

APORBÁ: Ne menj csóró perzsák közé, Tihamér! Vörös szemű halat fogtam. Nagyon rosszat jelönt. Olyan utat jelönt, amelynek közel a vége. Ne menj közéjük, egyetlen Tihamér! Ne mőnj Damaszkusz városába.

Csend.

TIHI (*nyugodtan*): Ezt a jegyet már nem lehet visszaváltani, Aporbá.

Csend.

APORBÁ: Biztos?

TIHI: Biztos.

APORBÁ: Akkor fogadd el tőlem ezt a kalpagot! A tollát lefűtta a szél, de akkó is mögvéd a gonosztul. Vaj ha mászó' nem, az esőtül. Ahhoz mán ölég zsíros. Röpiülni mög így, toll nélkül is tud a szélben, csak beléje kő kapaszkodnyi. Oszt van egy varázsígéje. Páaszvördje vagy mije manapság, jelszava a véle való boldoguláshoz. Dejazt csak Fülükéve' izenhetem meg néköd. Merd ez illen dolog. Liliomszájbul kék hallani.

Tihamér meghatódottan elveszi és a fejére teszi Aporbá kalpagját.

APORBÁ: Passzentos?

TIHI: A fejemre szabták.

APORBÁ: Akkó röndben. Üdvözlöm a díszes társaságot.

TIHI: Esetleg egy kis unicum a zsebecskébe?

APORBÁ: Hááááá... sögíti a felfúvódott gyomort kínjától szabadúni. Ám legyön!

Tíhi átnyújt egy kisebb hasasüvegnyi unicumot az ajándékok közül. Van neki több. Aporbá elveszi, zsebre vágja.

APORBÁ: Cvikiti-cvakata, hip-hopp, sámánok varázsfüves itala, Isten áldja a magyart! Órevoár, kirje-lézon.

Aporbá el.

TIHI: Fura szerzet az öreg, de őt is szeretem. Nagyon.

EMIL: Ilyen mindent megbocsátó krisztusi filinged van ma?

TIHI: Furcsa, de igen. Így távozóban. De miért is haragudnék rá?

Csend.

JÁKÓ: Nem szvirkálnál nekünk kicsit?

TIHI: Kimuzsikáltam magam valami lagziban meg a vadonban. Inkább mesélek most, jó? Ti meg dőljetek hátra. Szabad ég alatt ülünk, ebben a szabad ég alatti étteremben még lehet pöfékelni. Bámulni a Tejutat. Mélázni, eregetni. Egymás között vagyunk, régi haverok, nincsen baj.

DR. GYULUS (*gunyorosan*): Fő az egészség.

Ki-ki tölt még magának, egy része rágyújt, Gyulus doki pipát töm, fújja a füstöt a csillagok felé. Hallgatja Tihit.

TIHI: Egy érdekes történetet mondok nektek esti meséül, vén rosszcsont gyerekek. Szóval, hogy is fogalmazott Dumi barátunk, a mi cincár nagyfőnökünk, polgármester barátunk? Hogy Czinka Panni? Cigányzene és kurucnóta? Hogy roma bölcső a damaszkuszi út, a hímes perzsaszőnyeg végén? Hát, erről mondok nektek egy kis altató mesét, jól figyeljete! Na, szóval, hol volt, hol nem volt, volt valahol messze egy almafa.

LOJÁS: Ezt ismerem.

PISMÁNY: Csitt, hadd mondja.

TIHI: Már most az abban volt ám oly különös, hogy minden éjjel aranyalmát termett. Egyszer azonban a király, amikor szokása szerint korán reggel kiment sétálgatni gyönyörűsége kertjébe, az aranyalmáknak csak a hűlt helyét lelte. Így történt ez másnap is, harmadnap is. Majd' megveszett dühében. Na, tudom azt is, hogy mindenki ismeri Árgyéus történetét.

PIKASSZÓ: Afrikába ment Árgyéus, felfalta egy krokogyéus.

TIHI: Keveset szólsz, kedves barátom, de akkor fején találsz a szöveget, ugye?

PIKASSZÓ (*nevetve*): Menten kérem vissza a képem!

TIHI: Mindjárt kapod. Kalapáccsal és szeggel együtt. Nos, mindenki ismeri hát a mese végén boldog szerelmi beteljesülésben részesülő Árgyéus királyfi esetét a tolvaj fekete hollókkal és Tündérszép Ilonával.

EMIL: Meg kell jegyeznem, hogy a kis ügyes Árgyéus menet közben is megkapta már azt, amit akart. Meg sokak szerint romául beszéltek azok a hollók.

TIHI: Romául? Viccnek ronda, de épp ez az! Nem is tudod, mennyire igazad van.

LOJÁS: Lakat a számon.

TIHI: Mondok mindjárt egy másik mesét.

LOJÁS: Eldobtam a lakatom kulcsát.

TIHI: Szóval, ugyancsak rég, Firdauszi perzsa költő is említést tesz róla, Bahram Gur perzsa király tizenhétezer lurit hivatott fényes királyságába, hogy azok vérpezsdítő zenéjükkel és táncaikkal izzasztják el a fásultság démonát belőle és népéből. A lurik megtették, amit kellett, de már nem mentek vissza Indiába, ahhoz jómaguknak nem maradt kedvük, hanem hosszú vándorútra kéltek, mint a madarak.

Valószínűleg Bizáncon át jutottak a Balkánra, majd mentek onnan tovább. Egy bizánci krónikás emlékszik meg arról, hogy Konsztantinosz császárukat egyszer a saját erdejében zavarták meg ott pofátlanul üzekedő fenevadak, mire a két-ségbeesett uralkodó egy szamaritánus vándornéphez folyamodott segítségért, bizonyos adincaniakhoz a luriak fajtájából, akik ízletes húsdarabokat szórtak szét, amelyektől aztán ezek a fenevadak menten keserű epét hányva bekrepáltak. Hálából Konsztantinosz le akarta telepíteni megsegítőit, de azok inkább haladtak tovább, át széles Bizáncon. Egyesek szerint épp az adoincaniakkal azonosított cigányok felelősek a birodalom bukásáért, amelyben aligha van történelmi igazság. Lényeg, hogy az önmagukat Isten leszármazottainak, következőképp szabadoknak tartó cigányok így terjedtek el egész Európában. De miért érdekes mindez?

LOJÁS: Szorítom a szám.

TIHI: Márpedig azért, mert úgy sejtem, valószínűleg a kurucoknak is muzsikáló cigányok hozták magukkal messze földről a mi imádott Rákóci-indulónk alapmotívumát.

LOJÁS: Ahogy Árgirusét vagy Árgyélusét is. Az örök ifjúság eme kis édes madaráét.

TIHI: A madár alakban megjelenő angyali figuráét. Na, ezért repülök Damaszkuszba, és menet közben aligha szándékozom megváltoztatni véleményem. Majd kiderül ott, igazam van-e. Pontosan Háfízban és környékén. Remélem, nem csap a csalánba a mennykő. És nem árulnék el mindent, ne lőjem le a poént. Csáó, gyáci! Isten engem úgy segéljen!

Többen is: segéljen, segéljen! Atyánk ekkor – éljen a meglepetés – egy nagyon elegánsan, de az esti levegőhöz képest kissé lengén öltözött, roppant szemrevaló nővel lép be.

ATYÁNK: A rézangyalát, azt hittem, már nem jön el sose ez a végszó. Szegény Margitka, még megfázik, meg szomjas is szegény.

Szinte egyszerre pattan fel Emil és Tihi. Emil igyekszik megőrizni nyugalalmát.

EMIL: Drágám, Gittikém, jól vagy? Ideülsz?

GITTI: Ne haragudj, Emilkém, most inkább kicsit az ünnepelt mellé csüccsennék, aki elutazik.

Tihi kezét csókol Gittinek, majd az újonnan érkezettek is helyet foglalnak a hosszú asztalnál. Töltenek nekik, kínálgatják őket. Tihi zakóját Gittire terítené, de Gitti a fejét rázza. Tihi nem húzza vissza a ruhadarabot, egyszerűen félredobja.

PISMÁNY: Atyánk, köszönjük néked e csodát!

A többiek is: köszönjük, köszönjük!

ATYÁNK: Nincs mit. A mindenható vezérelt. Minket ide.

Atyánk keresztet vet. Abban a pillanatban megmered mindenki. A dermedt jelenet közepén ott ül Gitti és Tihi, egymásra nyitott ajkakkal, miközben a többség igyekezett közelebb húzódni, hadd hallja, mit beszélgetnek. Így fagytak le. Hirtelen létrejött, mégis szépen elrendezett kép, hosszán kitart, mire megint megmozdul mindenki. (Úgy tetszik, közben hosszabb idő múlik el.)

GITTI (*csábos mosollyal*): Voltam én már Melinda, Papagena, Nedda, Gilda, lehetnék hát Tündérszép vagy Tündér Ilona is. Mutassa csak megint azt a kottát, és ha követ, megpróbálom elénekelni.

Tihamér előhúzza az inge alól, odaadja. Gitti nézegeti, mozog a szája, egy két aprócska hang, levegő, szellőztetés, végül feláll, majd arisztokratikus fejtartással belevág az ismert Argyélus-dallamba. (A Tündér Ilonába?) Tihi furulyán követi. Mindenfelé szétterül az érzéki zene, a dallam mindenkit elbűvöl. Megbizserget. Végén taps. Az előadók meghajolnak, leülnek, majd ismét felállnak. A taps nem szűnik.

EMIL (*úgy tűnik, őszinte lelkesedéssel, jó hangosan*): Én tényleg mindig a jót remélem, ez meg nem semmi, ez nem tiszavirág, kérész fityfiritty!!!

PIKASSZÓ: Termékeny együttműködés! Bár néha erősen kétkedem, de megfér még e honban magyar és a rác.

Gyulus doki tréfából füttyög.

JÁKÓ (*aki még mindig nem tud szabadulni a tányérjától*): Brávó, ezt mindenképp elő kellene adni szélesebb közönség előtt is, brávó!

ATYÁNK (*Jákóhoz, maga is túlkiabálva a zajt*): Például nálatok, augusztus tizenkilencedikén, urunk Jézus színeváltozásakor a templom udvarán.

Jákó bölint, leteszi a tányért, maga is tapsol. A közönség állva éljenzi a többször is meghajló, egymásra mutogató előadókat. Aztán lassan vége az előadásnak. Ahogy az egész vacsorának. A közönség búcsúzkodik, szétszéled. Elmegy Emil is Gittivel, Atyánk Jákóval, Pikasszó az állványával stb. Utolsónak Pismány.

PISMÁNY: Te tényleg maradsz még?

TIHI: Kicsit meditatálnék magamban.

PISMÁNY: Jó, de nehogy nekem eszedbe jusson pakolászni! Otthon pakolássz, ha van még mit. Holnap reggel korán kijövünk Pikasszóval, belógatjuk a horgokat Aporbánál, aztán itt mindent elrendezünk. Oké, öreg harcos? Csak a végén pisáld le a maradék parazsat.

TIHI: Oké.

Kezet fognak, férfiasan megölelik egymást. Pismány is el. Marad Tihi a rendetlen asztallal meg Dumí életnagyságú bábujával. Most veszi csak szemügyre igazából. Nevét rajta. Mőgéje áll, simogatja a fejét, megmasszírozza a vállát.

TIHI: Figura, akiről még életében utcát neveztek el! Ember, aki végigmehet a saját utcáján. A megvalósult álom legmagasabb foka.

Megpaskolja a bábu hátát, amely orral előrebukik, amikor Fülike besurran. Tíh össze-rezzen. Az asztal mellett állnak. Egymáshoz közel.

TIHI: De megijesztettél! Nem mentél haza?

FÜLIKE: Még nem.

TIHI: Tán Aporbával néztétek a folyót?

FÜLIKE: Nem. Aporbá most kivételesen beszívott és eltűnt a hálósákjában, mint egy begubózott hernyó. Aztán se kép, se hang.

TIHI: Hm, nem üzent véletlenül valamit?

FÜLIKE: Nem lehetett érkezése. Mit üzent volna? Nem szokott ő ennyit inni, de most valamiért muszáj volt neki.

TIHI: Jó, és öreganyád nem aggódik?

FÜLIKE: Nem hiszem, ilyenkor már rég alszik és a régen volt menyasszony-ságáról álmodik. Hogy ott ki hogy nézett ki. Meg a lagziban ki hogyan táncolt. Ugyancsak ki rúgott be legjobban, ki volt a legkedvesebb, és ki adta a legtöbb pénzt a menyasszonytáncért. Ilyesmi. El tud tartani egy darabig, míg összeszámolja, így emlékezetből.

TIHI: Ismerem a nagyanyádat. De inkább úgy, nem konkrétan az arcáról.

FÜLIKE: Azt se hiszem, hogy ez fontos.

TIHI: Boszorka?

FÜLIKE: Lényegtelen.

TIHI: Édes Fülikém, akkor mi a fontos?

FÜLIKE: Például... az alma.

TIHI: Bocs, milyen alma?

FÜLIKE: Az aranyalma. Az aranyalma fája.

TIHI: Mit mondhatnék én arról külön neked?

FÜLIKE: Azt, hogy pontosabban mi történt alatta. A fát őrző királyfival és a fülön csípett kis tolvaj szűzleánnyal, Ilonával. Árgyéus barátunkkal meg a kis nőjével.

TIHI: Khm...

FÜLIKE: Csak fogták a kezüket, dumcsiztak hasmenésig, miután rájöttek, valójában mennyire csípi egymást, és várták a hajnalt, amely majd megint elválasztja őket? Vagy másképp is egymásra találtak?

TIHI: Hát, vannak erre is, persze, különféle élességű magyarázatok.

FÜLIKE: De nem egy az igazság? Hogy ott az az ártatlan lány elveszítette a szüzességét, viszont egyáltalán nem bánta? És akadályt nem ismervén a szerelméé akart lenni mindörökre? Mint minden normális ember, kibaszott, megdu-mált és megdemulált élet ide vagy oda?

TIHI: Valószínűleg.

FÜLIKE: Tihamér, én megvárlak.

TIHI: Mit csinálsz? Nem értem.

FÜLIKE: Megvárlak.

TIHI: Soká jövök, és lenne még egy-két bökkenő, nem gondolod? Nem is nagyon ismerlek.

FÜLIKE: Engem már rég nem érdekel semmi. Én már rég csak miattad járok ide, a többi lófütty. Nulla. Öreganyám leharcolt álombulija. Élet vége a Szamarhegy alatt, a vén boszi már nincs is az élők sorában, de egyáltalán nem érdekes. Nem akarom, hogy elveszíts! Hogy elveszítsek. Ez az egy tuti. Szeretlek, Tihi.

Fülike belecimpaszzkodik Tihamérbe, s mielőtt az felfogná, mi történik, szájon csókolja. Tihi nagy nehezen leválasztja, eltolja magától, miközben egyik kezével a száját törli.

TIHI: Jó ég, elment az eszed, te gyerek?!

FÜLIKE: Szeretlek, Tihamér, és sose hagylak el!

Ismét Tihi nyakába ugrana, de az visszatartja. Farkasszemet néznek egymással

FÜLIKE: Nem megy? Akkor sem, ha én lennék Tündér Ilona? Ha közben elképzelnél Ilonának?

Autó közeledése hallik. Mozdulatlanok, amikor a kocsit egészen közel ér, Tihi egy tétovát, de finomat simít Fülike pofiján. Ajtócsapódásra Fülike feje félrerándul, kitépi magát, elrohan. Tihi vívódik, hogy mi legyen, a sofőr meg begyalogol a színre. Biccent, megragadja és elviszi annak az embernek az életnagyságú reklámbálvány-figuráját, akiről még életében utcát neveztek el. Tihi is csak biccent neki. Aztán úgy dönt, az egésznek vége: megfordul a maradék parázs felé, s kigombolja sliccét. A szín elsötétedik. Csak a szűnyogriasztó és szűnyogölő fel-felszikkázása látható. Meg a lepisált, amúgy is a végét járó parázs némi kénes, elméletileg hűgyszagú füstölgése.

/Repülőgép belsejének hangvilága a sötétben, egyenletes zúgás, a pilóta magyar nyelvű közleménye a lassan közeledő leszállásról stb. Csak a kínai szűnyogirtó szikkázik fel időnként. A legutóbbinál iszonyatos dörej, robbanás, sikoltozás, kiáltozás, utóbb szinte egységes halálhörgés – zuhanó repülőgép félelmetes, földöntúli hangjával.

Becsapódás, elhalkul.

Hosszú bugyborékolás, mint az akváriumban. Csend./

(Megj.: rendezői affinitás és koncepció kérdése, vajon vállalkozik-e a sátáni kórusművű illetéknéppel explicit megjelenítésére, vagy sem, tehát inkább a csendre bízva.)

3.

Férfiak az időtlen vízparton, ahol kezdetkor horgásztak, csak most nincs náluk felszerelés. Némelyikük tuskón ül, onnan bámulja a vizet, némelyikük áll zsebre dugott kézzel, szintén a vizet nézi, de akad olyan is, aki a homokot rugdalja, esetleg járkál fel-le. Zavartak, tanácstalanok, arcuk döbbenetet, hitetlenséget sugároz. Tartós rosszkedvet mindenképp. A vizet fürkészve most elnéznek valahová a nézőtér fölé, mögé. Valamelyikük netán szemellenzót formál a kezéből, úgy igyekszik figyelni, távolabb mi a helyzet.

PISMÁNY: Fenébe, hogy leapadt.

PIKASSZÓ: És ez a borzasztó iszap! Nyakig süllyed benne az ember. Mi van itt?

LOJÁS: Mi van, mi nincs, hal aligha lesz itt már megint.

PISMÁNY: Mind behúzódtak a mélybe.

PIKASSZÓ: Fene egye meg, tényleg.

LOJÁS: Itt aligha lesz potyka. Se kukoricára, se semmire.

PISMÁNY: Nagy semmi. Behúzódtak a mély gödreikbe, és kivárnak.

PIKASSZÓ: Lófasz, esti fényel.

LOJÁS: Emlékeztek, Tihamér mit tudott erre mondani?

PIKASSZÓ: Ugyanezt, nem?

Csend.

PISMÁNY (*miután mintha kavicsot dobott volna jó messzire a vízbe, de valójában csak valami pöszmetet*): Még mindig nem tudom elhinni. Hogy csak így, aztán ennyi. Volt, nincs.

PIKASSZÓ: Hülyeség, tényleg.

LOJÁS: Hülyeség? Mi?

PIKASSZÓ: Hát az, hogy létezel, tervezel, élsz és virulsz, a következő pillanatban meg már nem. Kész, örökre. Konyec, vége.

PISMÁNY: Ja, állítólag lelőtték, bár ezt nem szabad szerteugatni. Tudni se nagyon. Mert még ezt is félreértik.

LOJÁS: Valami robbant mindenképp, azt mondják.

PISMÁNY: Hát, egyébként olyanok az emberek, hogy beszélnek mindenfélét.

LOJÁS: Emil...

PISMÁNY: Mi van vele, azonkívül, hogy állítólag éppen verset ír Tihamér barátunk emlékére?

LOJÁS: Emlékeztek, hogy Emil egy becsomagolt dobozt adott Tihinek ajándékba? Én jól láttam.

PISMÁNY: És aztán?

LOJÁS: Tudja valaki, mi volt benne?

PISMÁNY: Beteg a fantáziád.

LOJÁS: Miért?

PISMÁNY: Majd pont azt a fránya dobozt Tihi ki se bontja, berakja a kofferrájába, és magával viszi. Ráadásul a hülye doboz felkerül a gépre, ráadásul... eh, tiszta abszurdum!

LOJÁS: Ezt hívják véletlenek sorozatának.

PIKASSZÓ: Van ilyen, az ember el se hiszi. A múltkor például a határban festettem, amikor ráfutottam az út szélén arra a sok koszorúra meg gyertyára.

PISMÁNY: Miről beszélsz?

PIKASSZÓ: Nem emlékszel? Pár évvel ezelőtt történt, hogy volt itt egy nagy lakodalmas buli a Bowlingban, vagy hol. Valamiért a társaság egy része visszaszáguldott Pestre. Tán ott felejtődött valami. Aztán, mivel valamiért nagyon elmaradtak, emezek itt ráuntak várakozni, vagy ilyesmi, hát elindultak Pestre. Félúton találkoztak. Frontálisan. Esett épp az eső. A szakemberek szerint vízrafutás. De

hogy megismerték-e egymást abban az utolsó pillanatban, és attól taposott volna valamelyikük a fékre, azt is ki tudná pontosan megmondani.

LOJÁS: Na, látod, ha ebből például épp a mi drága Emilünk drámát írna, nem azt mondanánk neki, hogy találjon ki jobbat, ez túl sok, vagy ilyesmi?

PISMÁNY: Eh, ez más!

LOJÁS: Miért lenne más?

PISMÁNY: Mert egészen más. És miért gondoljuk, hogy Emil ilyesmire képes?

Csend, ki-ki a saját gondolataiba mélyed, amikor felhangzik a női szoprán. Magányosan, társztalan szomorúsággal zeng, nem is sokáig, eléggé hamar vége szakad a dalnak.

PISMÁNY: Na, ennyike volt mára, gyerekek. Nem lehet neki se túl jó.

LOJÁS: Nektek nem olyan volt, mintha erőszakkal vetettek volna véget a dalnak?

PISMÁNY: Tényleg, rémálmaid voltak az éjjel?

PIKASSZÓ: Lehet, hogy ez viszont már tényleg túlzás. Gitti egyszerűen csak abbahagyta. Beleharapott a szardellás szendvicsbe. Kész.

ATYÁNK (*aki mindvégig ott hallgatott, mert nem volt kedve szólni*): Vízbe harapni, micsoda dolog... Urunk Jézus színeváltozása előtt egy nappal. Istenem, mit jelent ez?

Csend.

LOJÁS: Ellenben, hol van Aporbá? Nem tudtok róla valamit?

PISMÁNY: Azt mesélik a Bowlingban, hogy Aporbá fehér kócsaggá változott abban a pillanatban, amint Tihamér halálhírét vette, és elrepült valamerre.

LOJÁS: A botját se látom.

PIKASSZÓ: Azt menten megfújták, gondolom.

ATYÁNK: Aporbá nem változott fehér kócsaggá, de fekete hollóvá sem. Aporbá rosszul lett, úgy jött ki ide a szigetre a mentő, hogy elvigye. Gyulus doki intézkedett, hogy szállítsák sürgősen Pestre, mert valószínűleg agyvérzést kapott. Nem tudta ő sem pontosan megállapítani. Így Aporbá legfeljebb helikopterrel repülhetett volna, de azzal sem. Fehér mentő repítette, és az ég legyen vele.

PISMÁNY: Hiányozna a vén kurafi ábrázata.

LOJÁS: Mi történik itt, Isten cserbenhagyott bennünket? Atyánk?

PISMÁNY: Miért, mivel érdemeltük volna ki a fene nagy szeretetét?

Atyánk nem érkezik semmit se mondani Isten kegyeiről, mert Emil be.

EMIL: Na, így kezdődik, hogy...

PISMÁNY: Amíg lesz könnyem, vérem, míg lelkemet tudom, mindig a jót remélem, s a rosszat siratom.

EMIL: Oké, de hogyan folytatódik, azt halljam, drága Pisikém! Hogyan?

Pismány csak nevetgél.

PISMÁNY: Pisikém, Pisikém, Pisikém...

LOJÁS: Ugye, Emmikém, Emmikém, Emmikém, elárulnád nekünk, mit aján-dékoztál Tihinek? Mit kapott tőled?

EMIL: Miért, tőled mit?

LOJÁS: Én kérdeztem előbb.

EMIL: Sakktáblát. Mi van abban?

PIKASSZÓ: Az itt a kérdés éppen, csak múlt időben.

EMIL (*Pikasszóhoz*): Mit hebegsz?!

LOJÁS: Sakktáblát? Hm...

EMIL: Egy közepes sakktáblát. Valódi elefántcsont berakással. Abból indul-tam ki, hogy én például utálok az egészen kicsi táblákat, mert alig látom rajta a figurákat. Egy közepest viszont még el lehet vinni bárhová, ha az ember nagyon szereti a sakkot, és aztán az még akkor is jó, ha teljesen egyedül van szegény. El tud vele vacakolni, nem jól gondolom? Adhattam volna neki könyvet is, de tudtam, hogy azt majd Jákó úgyis megteszi. Kielégítő? És különben meg mi ez, holmi vallatás?

LOJÁS: Hát...

EMIL: Rendben, nem érdekel. Mi a helyzet a halakkal?

PIKASSZÓ: Láthatod magad is.

PISMÁNY: Nem lesz itt egy fia kárász sem.

PIKASSZÓ: Vagy egy rohadt durbincs. Angyalbögyörőnyi furmók vagy külön-te, bocs', Atyánk!

Atyánknak nincs kedve beszélni. Érkezik Jákó. Nem sokat vacakol a köszönéssel.

JÁKÓ: Szegény Tihamér a víz alatt. Álmodtam, ahogy néz ki a tengerbe a repü-lő ablakán. Nem látszott rajta semmi különös, csak egy kicsit sápadt volt, meg borostás. Olyan kialvatlanféle. Rám mosolyodott és kacintott. Mintha valami titkos játszma szereplője lenne. Mutatta, hogy menjek csak, majd jön ő is, amint lehet. Fura egy álom!

LOJÁS: Nem idefelé találtad ki?

JÁKÓ: Jebo kévu... vagyis itt essek össze! Láttam Tihit az éjjel.

EMIL: Amúgy tényleg semmi különös nem látszott rajta?

JÁKÓ: Semmi.

EMIL: Hm, tényleg érdekes.

LOJÁS (*Emilhez*): Aztán miért kérded ezt Jákótól?

EMIL: Mindössze azért, mert általában az álmodó valamiféle nyomot hagy az álmodotton. Nem?

JÁKÓ: Mindenesetre nekem ez most magas. Ha valaki nyomot hagyhatott Tihin, hát azt inkább az izraeli hadsereg légelhárítói között kellene keresni.

PISMÁNY: Biztos, hogy ők lőtték le?

JÁKÓ: Most már annak tűnik.

PIKASSZÓ: Mégis miért?

JÁKÓ: Különféle elméletek keringenek erről is a fű alatt.

EMIL: Például?

JÁKÓ: Egyesek azt suttogják, valami palesztin góré is rajta volt a gépen. De a másik pusmogás valószínűbb.

EMIL: Melyik?

JÁKÓ: Hát... nem mondjátok senkinek?

PIKASSZÓ: Miért ne mondanánk?

EMIL (*Pikasszóhoz*): Csend, nem mondjuk! (*Jákóhoz*) Na, melyik pusmogás?

JÁKÓ: Csak nem szeretném, ha az lenne, hogy én itt jártatom a szám.

PISMÁNY: Barátok közt vagyunk, nincs gáz, szokta mondani Tihi. Szóval?

JÁKÓ: Szóval, ismerek valakit, aki ismerte a másodpilótát...

EMIL: Na, ki vele!

JÁKÓ: ...valami Kisspillernek hívták a haverjai. Ez a Kisspiller egyszer berúgott, aztán mindenkinek fizetett, aztán meg még célzott valamilyen fegyverekre, meg arra, hogy ő már többször is megtette azt az utat, holott tudja, addig jár a kancsó a kútra... ám nem lehet kiszállni a játékból. Ebből nem.

EMIL: Nahát, sejthettem volna. Tihi túszként halt meg, tudtán kívül.

PIKASSZÓ: Beszélj magyarul!

JÁKÓ: Mit nem értesz? A gép fegyvert szállított. Belgrádban meg azt mesélik, hogy a palesztin góré is igaz, csak azt kíséretével együtt az utolsó pillanatban Budapesten felültették egy másik, Belgrádból indult gépre. Tihi meg maradt emezen.

Csend. Mindenki belegondol.

PIKASSZÓ: Ajjaj!

Csend.

ATYÁNK: Contra vim mortis, non est medicamen in hortis.

LOJÁS (*visszhangként*): Halál ellen nincs orvosság a kertben.

ATYÁNK: Ezért kell bízunk Istenben.

LOJÁS: Bízunk, Atyánk. Bízunk.

EMIL: Csak gyarlók is vagyunk. Néha. Meg oly gyakran. És oly sérülékenyek, mint szárnya a kérésznek. Honnan is ismerjük ezt?

Körbehordozza tekintetét, de senki se válaszol.

PIKASSZÓ: Bizisten, ha kifognám az aranyhalat, rögtön tudnék mit kívánni elsőnek.

PISMÁNY: Ő meg rögtön teljesítené, csak ne dobd vissza, arra gondolsz?

PIKASSZÓ (*nevet*): Ja, van egy másik is, amit most hallottam. Ül a horgász a parton, egyik lába kötésben. Arra jön egy másik tag, kérdi, harap? Mire emez: nem, elestem.

Pikasszó a térdét csapkodja.

PISMÁNY: Ez semmi. Hogy is van? Ja! Mit mond a horgász örömeiben, amikor nagy halat fog?

PIKASSZÓ: Mit?

PISMÁNY: Ihal-csuhál!

Röhögnek.

PISMÁNY: Miért visz a horgász magával szappant? Hát, ha szart fogott...

ATYÁNK: Gyerekek, gyerekek...

PISMÁNY: Miért ne, Atyánk? Tihi se szeretné, hogy itt lógassuk a fülünket a végtelenségig, hát nem? Rakás fancsali haver, még megsavanyodunk.

PIKASSZÓ: Mint a rágott kenyérgalacsin a napon.

LOJÁS: Ez igaz, ez egyáltalán nem történne Tihamérunk szellemében.

Rája is átragad a hirtelen kerekedett derű.

LOJÁS: Megvan nektek az, amikor a hazudós horgásznak...

ATYÁNK (*már ő is szinte nevetve*): Apage satanas!

LOJÁS: ...összekötözik a csuklóját, hogy ne mutogathasson akkorákat, amikor kérdik, mekkorát fogott. Mire ő... Ekkora!

Gömböt formál a kezéből.

LOJÁS: Ekkora volt..., a szemel!

Létrejön a röhög az osztály effektusa. Emil is csatlakozik, majd Jákó, végül Atyánk se bírja tovább. Összekapaszkodnak, úgy hahotáznak, hogy a könnyük is kicsordul. A röhögés több hullámban kapja el őket. Amikor végre csillapodni látszik, valahonnan megszólal az ismert furulya. Mindenki elhallgat.

PIKASSZÓ: Tihi! Ez nem lehet más!

LOJÁS: Istenem, Tihi üzen!

Hallgatják.

PISMÁNY: Hé, nézzétek csak, a halak magasra ugrálnak a vízből! Tihi táncoltatja őket. A halak táncolnak nekünk!

Lenyűgözve nézik a halak táncát.

ATYÁNK (*térdre ereszkedik*): Gyermekeim, itt csoda történik.

EMIL: Csoda, csoda...

JÁKÓ: Tihi azt üzeni, hogy vége az átoknak. Megindul a hal.

PIKASSZÓ: Hozzuk a botokat!

EMIL: Hozzuk, hozzuk! Tihi jó fogást ígér!

PISMÁNY: Hozom a macsettám, vágunk bozótot, s azon bemegyünk a vízig, jó?

EMIL: Hozzad, bár van itt, ahol szárazabb.

JÁKÓ: Csak hadd hozza, nem kér kenyeret.

PIKASSZÓ (*gyermek örömeivel*): Hozza, hozza, hozza!

Felrángatják az imádkozó Atyánkat, s úgy elviszik magukkal, hogy szinte a lába se éri a földet. Üres a part. Kisvártatva kerékpárján begördül Fülke. Leszáll róla, fának támasztja. Néz a víz felé. Bár szomorú, tekintete átszellemült, határozottságot sugároz. Nekilát levenni bő sportszerkóját. Eleinte lassan, de végül már csak dobálja, míg anya-szült meztelenül nem marad. Ott áll Diák Fülke egy érett nő gyönyörű testével, majd elindul a víz felé.

FÜLIKE: Tarts ki, szerelmem, szép királyfim, jövök. Tündér Ilonád nem hagy cserben.

Lábával tapogatja a talajt, végigmegy a közönség között/mellett, hátul eltűnik. Egy kis sikoly, csobbanás, aztán kész.

Csend.

Idő múlva sötét napszemüvegével, híres csikófarkával besétál Ronaldinho. Nézelődik, megpillantja a kerékpárt, rajta a zacskóban dudorodó focilabdát. Arca felderül, előveszi a lasztit, dekázgat vele, amikor az hirtelen elpattan, elgurul. Ronaldinho maga is megereszt egy káromkodásszerűséget tört magyarsággal, majd gyorsan el.

Üres a part ismét.

Idő múlva megjelenik Dumi. Lépéseivel a partot méri, megáll, számol csípőre tett kézzel, majd kiszól valakinek:

DUMI: Ide meg majd egy sellőszobrot helyezünk el.

Bólint, elégedetten ránt a nadrágján, Dumi el.

Üres a part. Wein Margit énekel.

(WEIN MARGIT ÉNEKÉVEL VÉGE A PAPSZIGETI MELÓDIÁKNAK.)